

Hockeyclub Zevenbergen switcht naar semiwaterveld en bij nader inzicht toch naar water

Uiteindelijke keuze voor waterveld door goedkoper onderhoud

Het is een scenario dat veel hockeyclubs bekend in de oren zal klinken: je hebt de beschikking over een oud en versleten zandveld dat op de nominatie staat om vervangen te worden. Welk type veld kies je dan en wat zijn de voor- en nadelen van de verschillende systemen? Hockeyclub Zevenbergen heeft deze exercitie zojuist achter de rug.

Auteur: Hein van Iersel

Als ik afsprek op hockeyclub Zevenbergen zijn net die ochtend de enveloppen voor de aanbesteding van het nieuwe veld ingeleverd. En als dit blad is verschenen, zal de uitslag hoogstwaarschijnlijk ook bekend zijn. Voor de strekking van dit verhaal is het niet belangrijk welke aannemer er met de buit vandoor is gegaan: CSC Sport, Antea Group, Topgrass of Domo. Het gespreksonderwerp is hoe de clubbestuurders Wim van Broekhoven en Geert van Zuilekom tot hun beslissing voor een waterveld zijn gekomen. Zij werden hierin

ondersteund door de adviseur van de gemeente: Eric Pladdet van Greenengineers. Hij schreef het bestek en stond gemeente en vereniging bij met raad en daad.

Dat er een veld moest komen, was duidelijk. Hoewel het oude zandveld, als we later op het veld gaan kijken, zeker nog niet tot de draad versleten is, stond het oude veld volgens de investeringsplannen van de gemeente wel op de nominatie om vervangen te worden. Er was budget beschik-

baar en wie ben je dan als vereniging om nee te zeggen? Geert van Zuilekom hierover: 'Daarnaast wil de club graag een stap vooruit maken en afscheid nemen van het zandveld.'

Wim van Broekhoven: 'Voor onze club is dat een ingewikkeld proces. Wij hebben gewoon niet de kennis om de juiste beslissing te nemen.'

Uit onderzoek bleek al snel dat de onderbouw rond de twintig jaar oud is en bestaat uit een combinatie van zand, steagran en rubber. Deze constructie voldoet weliswaar nog prima onder

5 min. leestijd

het huidige zandveld, maar zou afgekeurd worden bij een renovatie. Te hard en te weinig stabiel, zou het oordeel van de keurmeesters waarschijnlijk luiden. Pladdet: 'Wij hebben toen gekeken of we de bestaande onderlaag konden opmengen. Dat was echter niet mogelijk.' Pladdet doelt op het feit dat je alleen met extra rubber de te harde onderlaag kunt opkalefateren. Extra rubber leidt in dit geval onherroepelijk tot extra instabiliteit. Daarnaast ziet Pladdet een trend naar 'schoner' bouwen. Het is veel duurzamer om met schone materialen als lava te werken. Dat kun je zelfs na dertig jaar nog probleemloos hergebruiken.

Pladdet: 'We hebben KIWA Isa Sport onderzoek laten doen naar het toepassen van de bestaande materialen. Uit dit onderzoek kwam naar voren dat de zand steagran onderbouw met rubber niet meer aan de normen van NOC*NSF voldoet en daarmee niet hergebruikt mag worden.'

Algemene ledenvergadering

In 2015 heeft de algemene ledenvergadering van HC Zevenbergen vervolgens besloten om onderzoek te doen naar het vervangen van het veld. De te verwachten uitslag was dat gekozen zou worden voor semiwater. Deze velden zijn voldoende goed bespeelbaar voor een club als HC Zevenbergen,

die met Heren 1 in de vierde klasse speelt en met Dames 1 in de derde klasse. Ook hiervoor zou de club overigens in de eigen buidel moeten tasten. De gemeente stelde zich, zoals gebruikelijk, op het standpunt dat het om een rechttoe-rechtaanvervanging zou gaan. Dus het oude zandveld inruilen voor een nieuw zandveld. Wilde de club meer, dan zou deze het zelf moeten gaan betalen. Hier kwam de gebrekkige kwaliteit van de onderbouw de club te hulp. Deze zou sowieso vervangen moeten worden, voor welk type mat er ook gekozen zou worden. Dit viel dus buiten de investeringsplannen van de club.

De gemeente stelde zich, zoals gebruikelijk, op het standpunt dat het om een een-op-een vervanging zou gaan. Dus het oude zandveld omruilen voor een nieuw zandveld

Pladdet legt uit welke aspecten op dat moment de revue passeerden: 'De club had de keuze voor een semiwater- of een waterveld. Natuurlijk is semiwater aanmerkelijk goedkoper, maar de laatste jaren zie je de kosten van watervelden steeds meer in de richting van semiwatervelden kruipen. Er bestaat nog steeds een prijsverschil, maar dat zal in veel gevallen niet meer dan 15.000 euro bedragen. Veel geld voor een kleine club met slechts driehonderd leden, maar overkomelijk. Een semiwaterveld heeft verder het nadeel dat de onderhoudskosten stevig zijn. De zandlaag maakt dat het veld lastig is schoon te houden. Geen enkele constructie is zonder onderhoud, maar semiwatervelden zijn notoir lastiger te reinigen dan een waterveld. Wordt dat niet of niet goed gedaan, dan krijg je onherroepelijk problemen met algen. De toplaag verstopt dan en bij hevige regenbuien kan het water niet

worden afgevoerd naar de drainage. Dat kan ook gebeuren bij een waterveld, maar dit is dan beter te verhelpen dan bij een semiwaterveld.'

Pladdet vervolgt: 'Wanneer je een semiwaterveld iets verwaarloost, heb je een probleem. Want het is uitermate lastig om het veld dan nog te ontdoen van de vervuiling. Bij een waterveld is dat veel makkelijker, omdat je hier niet te maken hebt met een zandlaag en doordat de backing van de mat veel gemakkelijker te bereiken is voor het onderhoud.'

Voor onze club is dat een ingewikkeld proces.

Wij hebben niet de kennis om de juiste beslissing te nemen

Vakblad Fieldmanager schreef al eerder over het probleem van algen op hockeyvelden (zie archief 2015, nummer er 2 'Zijn semiwatervelden en algenoverlast synoniem aan elkaar?') Chantal Mies van de hockeybond KNHB bevestigde bij die gelegenheid de stelling: 'Je ziet het probleem met

algen regelmatig terugkeren, met name bij semi-watervelden.' Arjan Krijnen van het Zevenbergse bedrijf Verhoeve Watertechniek geeft in het artikel zelfs een kant-en-klare verklaring: 'Algen kunnen zich lekker nestelen in het bovenste deel van de zandlaag van het kunstgrasveld. Daar is de temperatuur ideaal en voldoende vochtig. De algen worden daar optimaal gereguleerd. Soms een beetje koeler wanneer er water op het veld wordt gespoten, soms wat warmer wanneer het veld droog is omdat het niet wordt gebruikt. De algen worden actief vanaf een bodemtemperatuur van 15 graden.'

Niet geheel toevallig is het ook het bedrijf van Krijnen dat de techniek leverde die nodig was om dan toch maar te kiezen voor een waterveld. Voor een waterveld is water nodig en het liefst geen peperduur drinkwater, maar water dat opgepompt wordt uit de bodem of het oppervlaktewater. Nu is al vaker gebleken dat overlast van algen heel lastig te verklaren is. Onder schijnbaar dezelfde omstandigheden komen de ene keer wel algen voor en blijft het veld een tweede keer hartstikke schoon. Dat kan samenhangen met allerlei zaken als wind, beplanting rondom het veld en samenstelling van het water. In het algemeen geldt dat hoe schoner het water is, hoe onwaarschijnlijker het is dat algen een probleem zullen vormen. De ideale optie voor Zevenbergen was een put van meer dan 100 meter diep. In Zevenbergen is voor dit soort putten voor sportclubs alleen maar een meldingsplicht bij het Waterschap. Dat is belangrijk, want dit bespaart een lange, dure en ongewisse procedure om een vergunning aan te vragen voor een beregeningsinstallatie die water oppompt vanuit grondwaterlagen die minder diep onder het maaiveld voor-

komen. Evengoed blijven de meerkosten van een beregeningsinstallatie aanzienlijk. De totale kosten bedragen ongeveer 30.000 euro.

De totale meerkosten bedragen, inclusief het slaan van de beregeningsbron, ongeveer 80.000 euro. 30.000 euro is voor de beregeningsinstallatie, 30.000 euro extra is voor de mat. Daarbovenop komen nog een aantal andere zaken, zoals bijvoorbeeld een klemrail. Ook hiervoor heeft Pladdet in zijn budget 20.000 euro extra gebudgetteerd.

Shockpad

De beschikbaarheid van een veilige en goedkope waterbron leidde dus uiteindelijk tot de keuze voor een waterveld. Watervelden zijn er natuurlijk ook in soorten en maten en Zevenbergen had niet het budget om voor de absolute top te gaan. Dus water op een opbouw van asfalt of beton. In plaats daarvan werd gekozen voor een onderbouw van zand en lava met daarbovenop een shockpad. Pladdet doceert even: 'De demping in het veld kun je bereiken via een shockpad. Dat is een laag van een schuimrubberachtig materiaal die wordt uitgerold boven op de onderlaag. Een shockpad zorgt dus niet voor extra vlakheid. Dit in tegenstelling tot een e-layer. E-layers worden ter plekke aangebracht en bestaan uit een mengsel van rubber en polyurethaan. E-layers zijn duurder dan shockpads, omdat ze ter plekke moeten worden aangebracht. Daar staat tegenover dat ze bijdragen aan de vlakheid van het veld en dus aan de kwaliteit.'

Be social

Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-5880

Eric Pladdet

Geert van Zuilekom

Wim van Broekhoven